

לתולדות והרבה של אמנים האנקן, מצללי הפיצ'ים הנוטשיים, פיטני המחוור הרומנטי המוצאים להכל שימוש מחודש. הבתיה עוזיאל הראשו, יש לצין, היה פיקאסו, שלא הינה לכידון האופניים לחשיר עצמו והפוך אותו באחת, בנסטה היוראית של אמר המאמין לעצמו, לשור לא כל כך זועם. מאוז נקשרה לסוג העשייה זהה, הדומה במראותו וושנה במחותו מהדרימית, הילוה של ייחידת חילוץ יצירתי או

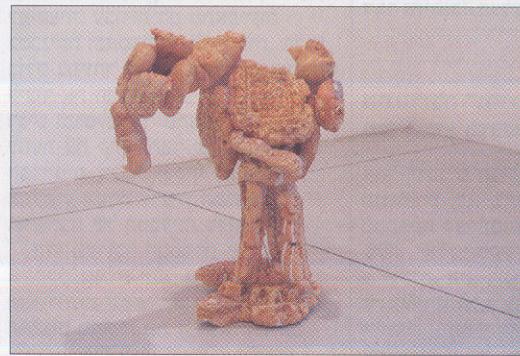
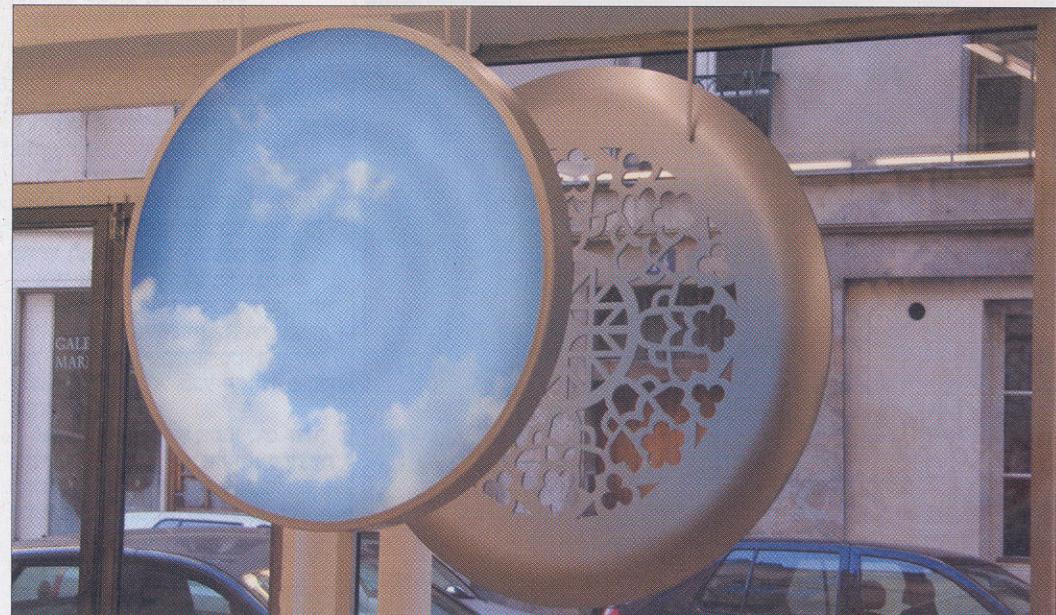
הצעות פיסוליות

להייטים, לאלמנטים של עיצוב פנים, או ברבאות על הנושא

אפילו דקורטיבית, שעילום אינה פוליטית, שעילום אינה זכרת את ההקשר המקורי אלא רק ששה לערים עוד ועוד הקשרים חדשניים לחיצים המשוננים.LOCOTOU של אברהמי יי' אמר שהחיצים שחובו להם יחרז אינס נא גאים בכם, מודגמים דוקא שיפוט קומו, כמו לעיגנים לעצם על תקנות הנולאה לילים חזשים. שתי העבודות החירות ממלוך הרהרטן נסלי טבעי מובייס של מיה שנדר והחשופת של איתן בן משה. שנדר מששלשת מהקי' את הסרט המתפתל לתוך עצמו, המשק האוטרי' המחלס את המרחב והזמן, המיתיר את העין ואת השפה תוך שהוא בראות את, כשלוי מודפס הטקסט: "Everything is everything"

"Everything is everything" המשפט הפלינדרומי כמו נולע עבו' הטבעת, עברו החבזה הוא. זו עבו' משתקת, המשAIRה את הצופה באנים מרגש. גם החשופת של בן משה היא הברקה דיאלקטית, שmagash גם ברמה החשנית. ואת עבורה כל כך קריזיטית, נוחה ומודוקת עם עצמה, מהסוג שנראה כאן לעתים רוחות מד'. למורות שלמותה השקתה, מרגש לדמיין את מכלול השיקולים שהופיעו בעשייתה, הלבטים, תחליך' קבלת החחולות. מדורך במגנטם, החולש על קיד פיבטי'-'אחוורי', מהתרקה ועד מטה מהרצפה, נעזר במדרגות המוליכות לקומת המורתה של הדריה. זו מין צורה גולמית אדרומת הנצמת לקיר במלוא בטנה, הופכת את אנקיות הקיר למעין רצפה. חלקה הפנימי, המחבר לקיר עמוס בלילה צבעים, כמו גרע לקרבו את כל פסולת הציור כולה, או כמו כפות רגליים של מי שהלך ייח' ממש שנים. אצל בן משה הופכת הצורה הפאלית הענקית ליצור רייני נידח, רך ושרירי, המסדר דרמה שקטה של וולשה עצומה, קלופות עיר, חסות בית. אין בעבודה זאת טיפת אלגנטיות מיותרת.

תערוכת "במנורת הזמן" מוצגת בגלריה ברוורמן עד 16.8

כל לעיכול, אך ראוייה. למעלה: הרויטה של כרמית גיל. למטה מימין: התמונה של לאה אביטל. למטה משמאל: הפיליפון של יהואי אברהמי

Everything is everything

לעבודה צד אחד קשה, נוצץ וקר וצד שני רך וסופח. הפסל נראה כהבקאה של תנועה גלית באמצע התנוחה, כמו נייר שטיח שמהלכו נקבע ונולד כשהוא חצי פרוש והצ'מיון. האפקט המתבל הווא של אהות נגדיים בין פנס'-חויז, קרי-חם, תנועה-קפיפה, רכות-קיטס ויהודאי אברהמי מציב אובייקטים המכוירים יוצרים עתינאיים-קדומים כמו גם ספסלים "מוורדים", שנבנו מהבדקה חיפוי גיאנק שוניים יחד לכל אובייקט חדש אלה חיצים מצויים שנאספו מאזר שדה התעופה המושבת עטרות ומהמחזבה שליד מהנה הפליטים קלנדייה. שני האורוים מנוקטים זה מזה באמצעות מהשם זה"ל. פחיות, שיירין מנות קרב, חיצים בתיים ומשדרים שנדרקו בשתח נזקן חדש ביצוקות פוליאוריון גסות והפכו ליצורים נמכויים קומו, משוח שבין בעלי חיים פרהיסטוריים שנכחדו לבני חייזרים שאולי עוד בזואו. אברהמי משליך

רוב האובייקטים כהצעות פיסוליות להייטים, לאלמנטים של עיצוב פנים, או כפרפראות על הנושא. כרמית גיל תולח מול החלון הפתוח פסל דמו' רוחה - חלון הקרוע צה/or בקתרולות ואבשרה דירות קני או' והופך אותה לחליל הפנימי של הכסינה, בבעונותיו של קילידיוסקופ מורה. גיל מציבה שני מבנים עגולים בסדר עוקב, בעלי תזרעה המכילה נברשות המכמו קלה לעיכול הזאת לזרואית. הכנישות הרבה והצחצ'ת האור הבahir כמו מכתיבות טן מודיק למוגנים, גורמות לתצלום של שמי תכלת נפלאים. המראת התעשייתית המולתש, הדומה גם לפיגומים וגם לפרטות בקוביות או ככתם משפחה בעלת דמיון קלוש מסויים לחניות מפרק לגורמים את ההיגיון הטוטאלי של הארcticukturora הכנסיתית. גיל מדגישה את הפרדת המרכיבים היוצרים, כשהם מולכדים, חוות בלוי' בעבודה אלה איטל מציגו את "Accidental Material" מקומ ומקופל של אלומיניום וספוג הצמויים זה לה, מזוקם, כרך שיש האובייקט. באוף שלא ברור אם הוא שבסוקים ביציר אובייקטים, בדרין, כל אחד מזווות ההתבוננות הייחודית לו ובטפרמנט יציר משלו, מעמד האובייקט. מזוקם או ארכאי, אפשר לקרוא את מזובכן או ארכאי, אפשר לקרוא את

תערוכה קבועתית על זמן ומרחב, על ריהוט ועל יצורים דמיוניים // גליה יהב

★ ★ ★ ★

כל כך יפה לגליה ברוורמן בלי הקירות החסומים את חלון הראות. משחו מזמיין, פתוח, שהופך את תערוכת הקיץ הכנישות הרבה והצחצ'ת האור הבahir כמו מכתיבות טן מודיק למוגנים, גורמות לתצלום של שמי תכלת נפלאים. המראת התעשייתית המולתש, הדומה גם לפיגומים וגם לפרטות בקוביות או ככתם משפחה בעלת דמיון קלוש מסויים לחניות מפרק לגורמים את ההיגיון הטוטאלי של הארcticukturora הכנסיתית. גיל מדגישה את הפרדת המרכיבים היוצרים, כשהם מולכדים, חוות בלוי' בעבודה אלה איטל מציגו את "Accidental Material" מקומ ומקופל של אלומיניום וספוג הצמויים זה לה, מזוקם, כרך שיש האובייקט. באוף שלא ברור אם הוא שבסוקים ביציר אובייקטים, בדרין, כל אחד מזווות ההתבוננות הייחודית לו ובטפרמנט יציר משלו, מעמד